

По-раншнитѣ наши изслѣдванія съдържатъ поразителни факти, че на Берлинския конгресъ, Русия бѣ пови-
кана като подсъдима. Прѣди обаче да бѣде поставена
да отговаря прѣдъ конгреса за своето велико дѣло въ
Санъ-Стефано, Великитѣ Сили, па и малкитѣ заинтере-
совани държавици се помъчили, и въ това до нѣйде
успѣли, да изтрѣгнатъ отъ руското правителство ангаж-
менти, които прѣдварително рѣшили каква ще бѣде сѣд-
бата на нашето цѣлокупно отечество.

Странно впечатление прави на пръвъ погледъ по-
ведението на Великитѣ Сили слѣдъ Одринското примирие.
Но когато се вдълбочи въ изучаванія на миналото и въ
критика на събитията, които съставляватъ историята на
източния въпросъ, това поведение се явява като естест-
венъ резултатъ отъ тѣхната политика. За врѣмето, което
ни занимава, Силитѣ показаха голѣма заинтересованостъ.
Едни отъ тѣхъ изказаха „претенций“, че били изоста-
вени на заденъ планъ въ разпрѣдѣлението на „облагитѣ“,
които Русия „раздавала“ съ Санъ-Стефанския договоръ;
други изказали „намѣренията“ си да защитятъ „онеправ-
даниитѣ“ отъ тоя договоръ, а трети пъкъ изтъквали сво-
итѣ интереси и заявявали, че тѣ сж готови и кръвъ да
пролѣятъ, ако тия тѣхни интереси не бждатъ спазени.

Тѣй ние виждаме Австро-Унгария да се яви въ
когреса съ Райщадската конвенция; Англия съ съглаше-
нието отъ 18-30 май, безъ разбира се да се смѣта англо-
турската конвенция отъ 4 юни (н. с.) която стана из-
вѣстна едва къмъ края на конгреса. Франция заявила,
че ще се придържа въ политиката на „резервата“, която
тя формулирала по рано. Прусия, въ лицето на своя
прѣдставителъ, Бисмаркъ, заявила, че ще изпълни ролята
на „honnête courtier“, и ще играе по този начинъ по-
мирителна роля между най-заинтересованитѣ Сили.

Такава, обаче, не била истинската политика на
Германия.

Тя мечтаяла да проникне нейната политика на Из-
токъ, на Балканския Полуостровъ и въ Мала-Азия; да
закрѣпи своята хегемония въ Европа и да накара Силитѣ
да признаятъ нейната първенствующа роля въ свѣтската
политика; да отклони старата си съперница въ герман-